

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi Opusculum Asceticum Posthumum

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1643

Precatio ad Deum qui est vltimus finis noster.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46564](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46564)

P R E C A T I O

*Ad Deum Qui est Ultimus finis
noster.*

Ex lib. 14. de Perfect. cap. 6.

Filij hominum usquequò graui
corde, ut quid diligitis vanita-
tem, & queritis mendacium?
Vanitas sunt omnia ista quæ
tanto studio sectamini, honores, di-
uitiæ, voluptates, quorum causa
omnes animæ opes, quibus solida
& æterna poteratis comparare, fru-
strà expenditis. *Vanitas vanitatum*
& *omnia vanitas*, dixit Ecclesiastes
ista omnia expertus, & alta mente
contemplatus. Meritò *vanitas*, quia
ad finem ad quem conditi sumus,
nihil profunt, sed plerumque etiam
plurimum obfunt. *Mendacia* sunt
omnia ista, promittentia felicitatem,
& adferentia miseriam. Verè
filij hominum, non filij Dei, qui ista
N 6 quærunt;

quærunt, mente cæca, cupiditate
inconsulta, labore inutili & perni-
cioso. Non ad ista creati sumus, &
in hoc mundo constituti; non in illis
situm bonum nostrum, & requies
nostra: terrena sunt & temporanea,
non possunt animum, cuius natura
cælestis & æterna, cuius capacitas
immensa, cuius dignitas super An-
gelis, perficere vel fatiare. Quod
ergo est verum bonum nostrum?
*Quis ostendet nobis bona? signatū est su-
per nos lumē vultus tui Domine, dedisti
lætitiā in corde meo.* Solum lumē Fi-
dei hoc bonum nobis ostēdere po-
test, & viam qua ad illud perueni-
tur: cuius rei cognitio incredibilem
animo lætitiā adfert. Quid enim
optabilius quàm nosse summū bo-
num, finemque vltimum, & tenere
viam certissimam qua ad illud per-
uenitur? sine hac notitia, omnis alia
sapiētia inutilis, nec sapiētiæ no-
mine digna.

Hac

Hac omnes illi antiqui Philoso-
phi destituti fuerunt, & ideò euanue-
runt in cogitationibus suis, ni-
hil commodi ex omnibus suis stu-
dijs & laboribus reportantes. *Quis*
enim nouit sensum Domini, nisi
spiritus Domini qui scrutatur profun-
da Dei, per quæ nobis hoc abdi-
tum Dei consilium est reuela-
tum? Benedicant te cali, terra, mare,
& omnia quæ in eis sunt, laudent
& superexaltent in sæcula, quia
ante omnia sæcula tibi cura fuit de
nobis, & in primo Trinitatis
tuæ consistorio benignissimum de
nobis consilium cepisti, vt nos Di-
uinitatis tuæ, omniumque bo-
norum & gaudiorum tuorum fa-
ceres participes. Quis non obstu-
pescat ad tantam benignitatem &
dulcedinem? quis hoc vmquam
sperare vel diuinare potuisset? sed
ita placuit infinitæ illi bonitati,
cuius indoles est, ineffabilibus

modis se diffundere & communi-
care. Solus bonis tuis in tua æterni-
tate fruebaris, nullius egens, ipse
tibi, qui bonum es infinitum, ad
omnem beatitudinem sufficientis-
simus. Neque tibi voluptas dulciss-
sima societatis & amicitiae in Per-
sonarum trinitate deerat, cum inter
Patrem, Filium, & Spiritum fan-
ctum summa sit societas, summa
amicitia, summa omnium bono-
rum, gaudiorum, & consiliorum
communicatio. Itaque non egebas
creaturæ consortio, nec aliquid tibi
commodi per eam accedere pote-
rat: nihilominus bonitatis tuæ in-
dulgens propensione, nos condere
voluisti, ut ad consortium bonorum
ac gaudiorum tuorum eueheres.

Infinitum inter te & nos est in-
teruallum, non loci, sed naturæ, ut
qui infinitè supra omnia eleuatus
superemines, intercedentibus infi-
nitis rationalis naturæ gradibus,
quos

quos in tua sapientia & potentia dispositos contines: nihilominus tanta est potentia bonitatis tuæ, ut mentem nostram supra omnia creata & creabilia eleuare possis, & miro modo absque medio tibi per uisionem, amorem, & gaudium coniungere. O admirabilem, beatam & gloriosam unionem, in qua simul & summum bonum nostrum, & summa gloria tua reposita! per illam enim efficimur participes Diuinitatis & omnium bonorum ac gaudiorum tuorum; & per eandem Diuinitas tua summè fulget extra se in speculo mentis creatæ, sicut intra se fulget sibi. In alijs rebus creatis, ut in mundi fabrica, & varijs rerum gradibus, elucent tenues quidam radij Diuinitatis tuæ, ex quibus tuam potentiam, sapientiam, bonitatem quasi coniectando cognoscere possumus: at in mente nostra sic

stra sic eleuata & vnita tibi splendet tota Diuinitatis plenitudo, totaque relucet eius pulchritudo; ita vt quamuis in se vnica fit, miro tamen modo multiplicetur, vt tot videantur esse Diuinitates, quot sunt beatæ mentes. In hac vnione omnia bona nobis affluent, eritque omnium nostrorum desideriorum consummatio: affluent potentia, quia erimus reges & filij Dei: affluent sapientia, quia ipsum sapientiæ fontem tenebimus & contemplabimur: affluent sanctitas, quia eximius ille amor est summa sanctitas, & omnium virtutum perfectio: affluent diuitiæ, quia regnum cælorum & omnes eius opes nostræ erunt: affluent honores, quia omnes tamquam filij Dei excipiemur & honorabimur: affluent pulchritudo, quia corpore instar solis fulgebimus, mente instar Diuinitatis:
affluent

affluent gaudia & delectationes, quia omnes inebriabuntur ab ubertate domus tue, & torrente voluptatis tue potabis eos. sicut enim erit incomprehensibilis copia bonorum, ita etiam erit & gaudiorum ac delectationum. Affluet pax & securitas, quia nihil nec foris, nec intus unquam turbare poterit; nihil accidere triste vel quod minus gratum: simulque certissimi erunt, hunc statum fore eis sempiternum.

Itaque hæc unio, in qua & summum bonum nostrum, & summa Dei gloria, nobis unice fit cordi, & ad eam supra omnia adspiremus. Bona huius vitæ quantumuis magna videantur, præ illo bono vilescant nobis omnia, & instar nihili reputentur. Omnes nostræ cogitationes, curæ & labores ad illud tendant, nec usquam nisi in illo sit menti nostræ requies.

Verum,

Verum, quia tantum bonum longè
positum est supra vires nostras, ad
te confugimus, ô benignissime
Deus, vt qui sola bonitate tua in-
finita nos ad tantum & tam subli-
me bonum ab æterno destinasti, &
vt ad illud nos perduceres, mun-
dum condidisti, carnem assumpsi-
sti, mortem sustinuisti, & alia in-
numerabilia designasti: benignita-
tem tuam in nos continues, neque
illam ob ingratitudinem vel negli-
gentiam nostram, vel alias huma-
næ vitæ labe, quæ subinde per fra-
gilitatem subrepunt, abrumpas vel
imminuas; sed potius adaugeas,
memor æterni consilij tui & om-
nium miserationum tuarum, quas
hactenus præstitisti nobis. Illumina
mentes nostras lumine Spiritus tui,
quo & mundi istius (cuius præsti-
gijs plerique pereunt) vanitates &
pericula, & æternorum bonorum
quæ nobis in te præparasti excel-
lentiam³³

lentiam & suauitatē possimus cognoscere. Fac vt illa nobis semper ob oculos versentur, & vehementem in animis nostris impressionem faciant, qua ad caducorum omnium contemptum, & ad æternorum amorem ac studium impellamur. Numquam flaccescant desideria, suspiria, & conatus nostri, donec ad vitæ huius terminum peruentum fuerit; in quo per gratiam tuam digni inueniamur regno tuo, & quiete illa æterna, qua omnes Sancti in te ultimo fine & summo bono suo, per visionem & amorem cum ineffabili gaudio, omnium votorum suorum compotes effecti, requiescent.

F. I. N. I. S.

INDEX